

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 czerwca 2016 r.

Pozycja 407

POSTANOWIENIE z dnia 1 czerwca 2016 r. Sygn. akt Ts 389/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz
Andrzej Wróbel,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.Z.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 10 grudnia 2015 r. skarżący M.Z., wskazując na naruszenie art. 19 i art. 45 ust. 1 Konstytucji, wniósł o wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia potwierdzającego, że skarżący posiadał „cywilne prawo jazdy”.

Skarżący w uzasadnieniu skargi obszernie opisał okoliczności sprawy, w związku z którą wystąpił z tym środkiem ochrony wolności i praw. Dołączył także do skargi szereg orzeczeń (decyzji i wyroków sądowych) wydanych w latach 2004-2015, których przedmiotem były – ponawiane wielokrotnie wnioski skarżącego o wydanie prawa jazdy. Ostatnim orzeczeniem wydanym w sprawie skarżącego było postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego ze stycznia 2015 r., którym sąd odrzucił skargę kasacyjną wniesioną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł. ze stycznia 2013 r. Orzeczeniem tym sąd I instancji oddalił skargę wniesioną przez skarżącego od decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. dotyczącą odmowy wznowienia postępowania w sprawie wydania skarżącemu prawa jazdy. Wyjaśniając szczegółowo swoje zarzuty, skarżący stwierdził na wstępie, że ma świadomość wniesienia skargi z przekroczeniem ustawowego terminu do korzystania z tego środka ochrony wolności i praw. Przekroczenie terminu usprawiedliwił przedłużającym się postępowaniem prowadzonym w Biurze Rzecznika Praw Obywatelskich, do którego zwrócił się o pomoc zgodnie z pouczeniem zawartym w piśmie otrzymanym z Biura Trybunału Konstytucyjnego. Skarżący podkreślił, że postępowanie prowadzone w jego sprawie przez sądy administracyjne naruszyło art. 19 Konstytucji. Ponadto zaś przedłużające procedowanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, zakończone wydaniem orzeczenia o odrzuceniu skargi kasacyjnej przez niewłaściwie obsadzony skład sędziowski, było złamaniem prawa wyrażonego w art. 45 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 81 ust. 1 *in fine* ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki odmowy nadania skardze dalszego biegu, o których mowa w art. 77 ust. 3 ustawy o TK.

Skardze konstytucyjnej nie może być nadany dalszy bieg, gdyż nie spełnia ona przesłanek korzystania z tego rodzaju środka ochrony wolności i praw. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji jedynym dopuszczalnym przedmiotem skargi może być przepis ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł w sprawie skarżącego. Wskazanie takiego przepisu jest obowiązkiem skarżącego, co znajduje potwierdzenie choćby w treści art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK. Konsekwencją takiego określenia przedmiotu skargi jest wyłączenie z zakresu kontroli wykonywanej przez Trybunał przebiegu samego postępowania prowadzonego w sprawie, w związku którą skarga jest kierowana, jak i wydanych w jego toku orzeczeń.

W przypadku analizowanej skargi konstytucyjnej skarżący nie wskazał żadnego konkretnego przepisu, wobec którego stawiałby zarzut niezgodności z Konstytucją. Naruszenie praw konstytucyjnych upatruje natomiast w wadliwym sposobie prowadzenia i osądzenia jego sprawy przez sądy administracyjne. Tak określony przedmiot skargi nie mieści się jednak w zakresie skargi wynikającym z art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Niezależnie od tego Trybunał stwierdza również, że skarżący wniósł skargę konstytucyjną z przekroczeniem terminu do korzystania z tego środka ochrony praw. Stosownie do art. 64 ustawy o TK wniesienie skargi do Trybunału powinno nastąpić w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu orzeczenia wyczerpującego drogę prawną przysługującą w danej sprawie. Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie Trybunału termin ten ma charakter materialny i nie podlega przywróceniu.

Uwzględnivszy powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy o TK, odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.